

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/51/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6621202707
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Mojš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6621202707.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Mojša a sudcov JUDr. Ivica Hanuskovej a Mgr. Štefana Baláža, v spore žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX XX C., D. E. XX/X, právne zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Morháčovou, Advokátska kancelária, 984 03 Lučenec, Haličská cesta 3200, proti žalovanej: Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom 813 11 Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu škody 31.234,85 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 13C/18/2021-229 zo dňa 25. 04. 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd odvolaním napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplata sumy 31.234,85 € s príslušenstvom (výrok I.) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2.1. Žalobca sa domáhal zaplata žalovanej sumy z titulu náhrady škody podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá bola žalobcovi spôsobená z dôvodu vydania nezákonného uznesenia Okresného súdu Lučenec č. k. 17Er/791/2013-152 zo dňa 21. 12. 2017, ktorým súd konajúci v exekučnej veci proti žalobcovi rozhodol o zamietnutí jeho sťažnosti ako povinného. Na základe ústavnej sťažnosti, podanej žalobcom, bolo uvedené uznesenie Okresného súdu Lučenec Ústavným súdom zrušené ako nezákonné.

2.2. Nezákonné rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti povinného proti rozhodnutiu Okresného súdu Lučenec č. k. 17Er/791/2013-124 zo dňa 02. 11. 2016 o nevyhovení námietkam povinného proti exekúcii vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. Martinom Pírym pod sp. zn. EX 1157/2013, sa stalo podkladom na vykonanie exekúcie. Žalobca mal za to, že táto exekúcia bola nezákonná a v príčinnej súvislosti nezákonným súdnym rozhodnutím došlo k strate na majetku žalobcu v žalovanej sume.

3.1. Okresný súd zistil, že na základe poverenia vydaného Okresným súdom Lučenec zo dňa 28. 02. 2014 pre súdneho exekútora JUDr. Martina Píryho začala exekúcia sp. zn. EX 1157/2013 vo veci oprávneného LUX Libris, s. r. o. (pôvodne Realitná a prekladateľská spoločnosť Drs. Rudolf Kooijman, s. r. o.) so sídlom v Lučenci, IČO: 36 698 547 proti žalobcovi ako povinnému pre vymoženie pohľadávky pozostávajúcej zo sumy 7.956,58€ spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,05 % za každý deň omeškania zo sumy 7.956,58€ od 20. 10. 2007 do zaplata a trov právneho zastúpenia 486,49€ a 1.035,02€.

3.2. Proti upovedomeniu o začatí exekúcie EX 1157/2013-32 zo dňa 07. 04. 2014 podal žalobca námietky, v ktorých uviedol, že nie je právnym nástupcom dlžníka F. B., voči ktorému má oprávnený pohľadávku na základe rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 6C/202/2007 zo dňa 07. 12. 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/71/08 zo dňa 16. 04. 2008. Exekúcie je nezákonná aj z dôvodu, že veriteľovi súdnym rozhodnutím priznané právo na náhradu voči tomu, kto mal z odporovaného právneho úkonu prospech, je limitované výškou získaného prospechu.

Namietaná exekúcia je vedená proti povinnému bez ohľadu na hodnotu toho, čo odporovaným právnym úkonom malo ujsť z majetku dlžníka F. B.. Ak nie je možné uspokojiť veriteľa z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z majetku dlžníka, uplatní sa žaloba o zaplatenie peňažnej náhrady, ktorá musí smerovať voči osobe, ktorej vznikol z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

3.3. Uznesením Okresného súdu Lučenec č. k. 17Er/791/2013-152 zo dňa 21. 12. 2017 v spojení s uznesením č. k. 17Er/791/2013-124 zo dňa 02. 11. 2016 boli námietky proti exekúcii zamietnuté s odôvodnením, že exekučné konanie je dôvodné a vedené správne s poukazom na rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 2C/25/2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/130/2013, ktorým súd určil, že kúpna zmluva uzavretá 26. 11. 2007 medzi otcom povinného ako predávajúcim a povinným (žalobcom) ako kupujúcim, je voči oprávnenému právne neúčinná. Oprávnenému bola priznaná pohľadávky proti otcovi povinného, ktorú možno vymáhať do výšky 16.496,96€ (500.000Sk), ktorou bola hodnota nehnuteľností podľa odporovanej kúpnej zmluvy. V bode 11. odôvodnenia uznesenia č. k. 17Er/791/2013-152 súd uviedol, že v prípade, že by povinný majetkové hodnoty, na ktoré bol dlžník (oprávneného) zaviazaný už nemal, oprávnenému by vznikol nárok na náhradu voči tomu, kto mal z úkonu prospech.

4.1. V exekučnom konaní došlo k vymoženiu pohľadávky oprávneného v sume 25.095,79€. Z konečného vyúčtovania exekučného konania súdneho exekútora JUDr. Martina Píryho sp. zn. EX 1157/2013 vyplýva, že exekúciou na majetok povinného (žalobcu) bola vymožená suma 31.234,85€ z ktorej bola uspokojená pohľadávka oprávneného v celkovej výške 25.095,79€ a odmena exekútora, vrátane výdavkov exekútora 6.139,06€.

4.2. Podľa potvrdenia G. H. I., J. bola dňa 11. 01. 2018 z účtu A. B. - Agro realizovaná úhrada v sume 31.269,85€ .

5. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 141/2018-58 zo dňa 20. 06. 2018 bolo uznesenie Okresného súdu Lučenec zo dňa 21. 12. 2017 č. k. 17Er/791/2013-124 zrušené a vec vrátená súdu na ďalšie konanie, pretože došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa (žalobcu) na súdu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie a základného práva vlastníť majetok.

6. Následne po rozhodnutí Ústavného súdu Okresný súd Lučenec uznesením č. k. 17Er/791/2013-235 zo dňa 27. 05. 2020 v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 1CoE/81/2020-270 z 21. 01. 2021 vyhovel námietkam povinného (žalobcu) proti exekúcii a uznesením zo dňa 04. 06. 2021 č. k. 17Er/791/2013-298 rozhodol o zastavení exekúcie.

7. Zo spisu 17Er/791/2013 vyplýva vyjadrenie exekútora JUDr. Píriho, že na základe vydaného exekučného príkazu došlo k vymoženiu pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie dňa 12. 01. 2018 a vrátením poverenia došlo k skončeniu exekúcie. Trovy exekúcie boli zúčtované a exekútor ďalšie trovy nežiadal.

8.1. Okresný súd žalobu zamietol, pretože žalobca nepreukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

8.2. Mal za to, že v danej veci nie sú splnené podmienky na priznanie nároku na náhradu škody, pretože žalobca nepreukázal, že žalovanému doručil žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nevyužil pred uplatnením nároku na náhradu škody všetky procesné prostriedky na ochranu svojho práva. V danom prípade má pred nárokom na náhradu škody voči štátu prednosť žalobcom neuplatnený súkromnoprávny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému z exekúcie. Pokiaľ žalobca má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorej sa na súde bezúspešne nedomáhal, škoda voči štátu mu ešte nevznikla. Ak vznikne poškodenému ujma, ktorá zodpovedá pohľadávke, ktorú má voči svojmu dlžníkovi, môže byť nárok proti štátu z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci uplatnený len vtedy, ak sa nemôže poškodený, v tomto prípade žalobca úspešne domáhať uspokojenia svojho nároku zo záväzkového právneho vzťahu. Záväzkový právny vzťah vzniká nielen medzi z právnych úkonov, ale aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia. Kým má žalobca pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému z exekučného konania a nepreukázal bezúspešnosť vydania tohto obohatenia bez vlastného zavinenia, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a to existencia samotnej škody. Skutočnou škodou by bola neuspokojená pohľadávka žalobcu voči oprávnenému z exekučného konania, ktorej náhradu žalobca požaduje od

štátu ako subjektu zodpovedného za nezákonné rozhodnutie. Vzhľadom na dôvody zamietnutia žaloby sa nezaoberal výškou vyčíslenej náhrady.

8.3. V závere odôvodnenia rozhodnutia okresný súd konštatoval, že v prípade uplatnenia žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia proti oprávnenému z exekučného konania, vzhľadom na rozhodnutie Okresného súdu Lučenec č. k. 17Er/791/2013-235 zo dňa 27. 05. 2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23. 02. 2021, žalobcovi neuplynula lehota na uplatnenie práva podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., ktorá uplynie 23. 02. 2024.

8.4. Okresný súd ďalej konštatoval, že sumu, ktorú uhradil v exekúcii, by žalobca pravdepodobne musel zaplatiť na základe odporovacej žaloby proti právnenému úkonu, ktorým žalobca, v snahe zabrániť uspokojeniu nároku žalovaného voči jeho otcovi F. B., úmyselne previedol nehnuteľnosť na tretiu osobu. Rozhodnutie súdu o zamietnutí námietok povinného môže byť len sprostredkovanou príčinou škody, ktorú spôsobil svojím konaním povinný. Je v rozpore so spravodlivosťou, aby štát nahrádzal škodu povinnému z exekúcie, ktorá spočíva v záväzku povinného, ktorý by bol za bežného chodu veci povinný zaplatiť oprávnenému.

9. Na rozhodnutie vo veci okresný súd aplikoval ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a ods. 2, § 15 ods. 1, § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ďalej ust. § 451 ods. 1 a 2, § 489 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu strán v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

10.1. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní namietal, že ak by súd nevydal právoplatné rozhodnutie, ktoré Ústavný súd SR neskôr zrušil, nedošlo by k nezákonnému poníženiu majetku žalobcu. Tým je preukázaný kauzálny nexus medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím.

10.2. Pokiaľ ide o zodpovednosť štátu za náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, okresný súd s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR III. ÚS 361/09-24 zo dňa 26. 11. 2009 uviedol, že pokiaľ má účastník pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, škoda mu ešte nevznikla a nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu. Žalobca k tomu uviedol, že výkon exekučnej činnosti je zverený výkon štátnej moci a štát preberá zodpovednosť nahradiť škodu, ktorá vznikla v dôsledku výkonu exekučnej činnosti súdnym exekútorom. Z toho dôvodu žaloval správne.

10.3. Okresný súd v 36. bode rozsudku uviedol, že žalobca nepreukázal, že žalovanému doručil žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Túto skutočnosť však žalovaná počas konania nespochybňovala, nakoľko predmetná žiadosť bola doručená a písomne na ňu reagovala dňa 14. 06. 2021. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia súdu a nie pre protiprávnu činnosť súdneho exekútora. Spájanie tohto konania s činnosťou súdneho exekútora je preto neprijateľné. Prednostným právnym nástrojom na uspokojenie nároku žalobcu mala byť žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému v exekúcii, ktorému boli poukázané súdnym exekútorom vymožené finančné prostriedky. Žalobca predložil súdu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku prvý krát až v odvolacom konaní. Keďže ide o skutkové tvrdenie, respektíve dôkaz, ktorý strana nepredložila v prvostupňovom konaní včas, súd nemôže naň prihliadať. Okresný súd vec posúdil správne keď žalobu zamietol. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne.

12. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contr. CSP) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pretože v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal ďalšie potrebné dokazovanie.

13. Okresný súd zamietnutie žaloby v podstate odôvodnil tým, že žalobca si mal uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému z exekúcie, pretože pokiaľ má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorej sa na súde bezúspešne nedomáhal, škoda voči štátu žalobcovi ešte nevznikla. Skutočnou škodou by bola neuspokojená pohľadávka žalobcu voči oprávnenému z exekučného konania, ktorej náhradu žalobca požaduje od štátu.

14. Odvolanie žalobcu je dôvodné. Žalobca tvrdil, že škoda mu vznikla prevedením peňažných prostriedkov v žalovanej sume z jeho účtu v banke, v prospech exekútora a oprávneného v exekučnom konaní, po vydaní nezákonného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené nálezom ústavného súdu. Žalobca v žalobe uviedol, že mu škoda vznikla 11. 01. 2018 a ďalej, že súdny exekútor sa v inom konaní bráni tým, že exekúcia bola skončená legitímnym spôsobom 12. 01. 2018 vymožením pohľadávky a príslušenstva. O škode a že za ňu zodpovedá štát sa žalobca dozvedel z nálezu Ústavného súdu.

15.1. Ústavný súd v náleze, ktorým zrušil nezákonné rozhodnutie, prihliadol na všetky námietky žalobcu ako povinného v exekučnom konaní, na ktoré mal prihliadnuť exekučný súd. Exekúcia vedená proti žalobcovi mala byť zastavená, lebo exekučný titul, uplatnený oprávneným v konaní 17Er/791/2013 nebol právnym titulom pre exekučne vymoženie peňažnej pohľadávky.

15.2. V žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je uvedená ako povinná osoba žalobca, je uvedená pohľadávka aj exekučný titul, z ktorého vymáhaná pohľadávka vyplývala, preto niet pochýb o tom, že námietkam povinného v exekučnom konaní mal súd vyhovieť, čo urobil až dodatočne, fakticky po ukončení exekúcie a po vydaní rozhodnutia ústavného súdu.

15.3. Zamietnutím sťažnosti povinného proti rozhodnutiu, ktorým exekučný súd nevyhovel jeho námietkam proti exekúcii, exekučný súd vytvoril podmienky pre nezákonnú exekúciu, ktorá bola aj vykonaná odpísaním peňažnej sumy z účtu povinného žalobcu.

16.1. Žalobca preukázal, že exekúciou, ktorá bola vykonaná v dôsledku nezákonného rozhodnutia, oprávnený vymohol peňažnú pohľadávku, ktorá mu bola priznaná súdnym rozhodnutím, pričom žalobca nebol univerzálnym právnym nástupcom dlžníka F. B., voči ktorému mal oprávnený judikovanú peňažnú pohľadávku. Exekučným titulom proti žalobcovi nebola peňažná povinnosť, ale rozsudok o neúčinnosti právneho úkonu prevodu nehnuteľnosti, ktorá pôvodne patrila dlžníkovi F. B. a výlučne na túto nehnuteľnosť mohol oprávnený, resp. exekútor viesť exekúciu, napr. jej speňažením.

16.2. Vzhľadom na to, že v čase predloženia námietok proti exekúcii bola uvedená nehnuteľnosť, ktorú žalobca nadobudol neúčinným právnym úkonom, vo vlastníctve tretej osoby, mohol oprávnený voči žalobcovi ako povinnému viesť exekúciu len do výšky peňažnej odplaty, za ktorú nehnuteľnosť previedol na tretiu osobu. V takom prípade by musel oprávnený, na vykonanie exekúcie voči žalobcovi, predložiť exekučný titul na peňažné plnenie, čo z dokazovania nevyplýva.

17. Existenciu škody okresný súd spochybnil hypotetickým záverom, že dokiaľ má žalobca právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, nárok na náhradu škody voči štátu nie je preukázaný a škoda neexistuje. Uvedený záver okresný súd v ďalšej časti odôvodnenia vyvrátil protichodným záverom, že žalobca by bol povinný za bežného chodu veci exekvovanú pohľadávku zaplatiť oprávnenému.

18.1. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 129/2019 z 30. 03. 2020, v ktorom sa posudzoval obdobný nárok o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v exekučnom konaní.

18.2. V uvedenej veci dovolací súd potvrdil ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov v tom, že nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže dotknutá osoba uplatniť len vtedy, ak sa nemôže úspešne domôcť práva na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe.

18.3. V posudzovanej veci exekúcia prebehla na základe nezákonného rozhodnutia súdu a v jej dôsledku vznikla škoda. Súčasne bola nespochybniteľnou skutočnosť, že žalobkyňa, požadujúca od štátu náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, bola dlžníčkou oprávneného z exekúcie na základe exekučného titulu, ktorý zakladal hmotnoprávny nárok voči žalobkyňi. Nemožno preto konštatovať, že oprávnený z exekučného titulu uspokojením právoplatne priznanej pohľadávky získal bezdôvodné obohatenie, ktoré by bol povinný vydať. Preto na strane žalobkyne nebol dôvod domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému a teda nemožno konštatovať, že by išlo o konkurenciu nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia s nárokom na náhradu škody. K bezdôvodnému obohateniu dochádza len v prípade, že právny dôvod plnenia nespočíval v hmotnom práve, že podľa hmotného práva povinnosť neexistovala. Navyše exekútor skončil exekúciu vrátením poverenia po vymožení pohľadávky ešte skôr, ako najvyšší súd rozhodol o nezákonnosti rozhodnutia, teda pri výkone exekučnej činnosti postupoval v súlade s rozhodnutiami exekučného súdu.

18.4. Najvyšší súd v uvedenej veci poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, ktorý v rozsudku sp. zn. C-168/15 zo dňa 28. 07. 2016 uviedol, že pravidlá o náhrade škody spôsobenej porušením práva Únie, ako sú okrem iného pravidlá týkajúce sa vzťahu medzi žalobou o náhradu

tejto škody a ostatými prípadne dostupnými prostriedkami nápravy, upravuje právny poriadok každého členského štátu pri rešpektovaní zásad ekvivalencie a efektivity.

19. Pre posúdenie vecí z hľadiska preukázania prednosti vymáhania bezdôvodného obohatenia od oprávneného, je potrebné zodpovedať otázku, či v čase podania žaloby 18. 06. 2021, resp. rozhodnutia súdu, má žalobca voči oprávnenému pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Uvedenú otázku okresný súd v podstate uzavrel tým, že na jednej strane nárok žalobcu na peňažné uspokojenie od oprávneného bol daný, ale s nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia by žalobca nebol úspešný. Uvedený záver (a riešenie prejudiciálnej otázky, ktorá vyplýva z hmotného práva) by v zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 129/2019 nemohol byť dôvodom zamietnutia žaloby, ale naopak, dôvodom vecného posúdenia žaloby o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

20. V posudzovanej veci treba rozlišovať jednotlivé právne skutočnosti, (nezákonné) súdne rozhodnutie, procesné úkony v exekučnom konaní a právne prostriedky, ktoré mal k dispozícii oprávnený, aby mohol v súlade s hmotným právom uspokojiť pohľadávku, priznanú rozsudkom Okresného súdu Lučenec 6C/202/2007 zo dňa 07. 12. 2007 proti žalovanému F. B. a priznanú rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš 2C/25/2012 zo dňa 19. 02. 2013 proti žalovanému A. B., ktorý v námietkach proti exekúcii, po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie EX 1157/2013, 17Er/791/2013 zo dňa 28. 02. 2014 namietal, že nebol vlastníkom nehnuteľností, ktorá bola predmetom odporovaného právneho úkonu v zmysle rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 2C/25/2012 a exekúcia sa vedie proti nemu ako osobe, ktorej nebola uložená peňažná povinnosť v konkrétnej výške (č. l. 11).

21.1. V ďalšom konaní okresný súd bude musieť znovu vyhodnotiť skutkový záver, že žalobcovi škoda nevznikla, dokiaľ má právo žalovať oprávneného z exekučného konania o vydanie bezdôvodného obohatenia. Okresný súd teda urobí záver, či žalobca skutočne môže od oprávneného a v akom rozsahu vymôcť peňažné plnenie, ktoré bolo v exekučnom konaní vyplatené oprávnenému z majetku žalobcu. Pokiaľ by žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bez svojho zavinenia nemohol uplatniť, lebo oprávnený mal voči žalobcovi pohľadávku vyplývajúcu z hmotného práva, potom bude musieť okresný súd nárok žalobcu vecne posúdiť čo do základu aj výšky. Iba v prípade, že oprávnený v exekučnom konaní vymohol od žalobcu plnenie, na ktoré podľa hmotného práva nemal nárok, by bol správny záver, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia predchádza nároku na náhradu škody voči štátu.

21.2. Žalobca v žalobe tvrdil, že požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, čo žalovaná nespochybovala. Predmetnú žiadosť žalobca predložil s tým, že žalobu podal potom, ako žalovaná na jeho žiadosť odpovedala dňa 14. 06. 2021.

22. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

Je povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

Dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Nedostatky dovolania vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP.